

Quỳnh không kịp phản ứng chỉ kịp bẻ lái nhưng tốc độ phóng của chiếc xe ô tô kia rất nhanh. Cô dường như không nghĩ được gì nữa, chỉ thấy phía sau một chiếc xe trắng lao vút lên vượt qua xe của cô một đoạn rồi bẻ lái quay ngang xe chặn giữa đường. Trong giây lát cô nghe một tiếng rầm rất lớn, toàn thân cô cũng gần như bất động thẳng phanh lại. Chiếc xe của cô theo quán tính vẫn lao về phía trước một đoạn, dưới ánh đèn đường đôi mắt cô mở to trân trân nhìn con xe trắng quen thuộc trước mắt, tim như ngừng đập. Cô không còn giữ nổi bình tĩnh, tháo dây an toàn lao thẳng ra ngoài gào lên:

- Vũ! Vũ

Không có ai đáp lại lời cô, chỉ có tiếng động cơ xe vẫn rè rè. Con xe trắng vừa lao lên từ phía sau, nằm chặn trước mặt xe của Quỳnh chính là xe của Vũ, chỉ một lúc sau con xe đen phóng với tốc độ kinh hoàng kia đã đâm ngang xe của Vũ. Trong gang tấc, anh đã cứu cô thoát khỏi tử thần, nếu không có lẽ giờ đây cô đã ÷hết trong xe với thân thể máu me đầm đìa. Vậy còn anh thì sao? Sao cô không nghe được tiếng anh trả lời. Sự im lặng ÷hết chóc khiến cô run lên sợ hãi! Không! Vũ, nhất định anh không được có chuyện gì xảy ra, nhất định không! Nếu anh ÷hết, nếu anh không còn tồn tại trên cõi đời này nữa, cô cũng không cách nào tưởng tượng được mình phải làm sao để có thể sống nổi, cô sẽ không sống nổi. Sao anh lại dại dột như vậy, chẳng phải anh hận cô sao? Chẳng phải anh hận cô đến thấu xương tuỷ sao? Sao anh lại làm như vậy? Sao lại liều mạng mà cứu cô? Anh sẽ không sao chứ? Sẽ không sao chứ?

Khi Quỳnh đi gần đến cửa xe của Vũ, đôi chân run đến mức như muốn ngã xuống. Còn chưa kịp nhìn xem bên trong thế nào, đột nhiên cánh cửa xe cũng mở ra. Từ bên trong Vũ từ từ đứng dậy, anh vẫn mặc nguyên bộ đồ ngủ. Cô nhìn anh, trong giây lát cô quên toàn bộ lớp nguy trang lao đến anh ôm chặt rồi đột nhiên bật khóc nức nở. Trong gang tấc sinh tử này cô đã không còn nghĩ thêm được gì, tất cả mọi thứ trên cuộc đời này đã không còn quan trọng. Lần đầu tiên sau suốt một khoảng thời gian dài đằng đẳng cô đã khóc trước mặt anh, khóc vì cô ngỡ suýt chút thôi tử thần sẽ mang anh đi. Dù cho tình yêu của hai người đã bị lòng hận thù găm nhấm hết, dù cho chính tay cô đã xé nát tất cả thứ tốt đẹp thành từng mảnh vụn nhưng vài giây trước cô đã nghĩ, phải đánh đổi tất cả mọi thứ cô đều chấp nhận, chỉ cần anh còn sống.

Vũ không đẩy cô ra, anh không ôm cô chỉ lặng yên để cô ôm lấy mình. Nước mắt cô ướt đầm áo anh, anh nghe được cả tiếng trái tim cô đập rất mạnh, hai tay cô níu lấy anh không buông. Không phải cô, mà cả anh giờ đây cũng đang vô cùng hoảng loạn. Ban nãy khi thấy chiếc xe đen kia lao đến anh đã không kịp nghĩ ngợi gì, chỉ kịp phi về phía trước, xoay xe ngang lại, mặc dù khi ấy anh biết rất rõ cũng có thể chính anh sẽ bị thương. Trước kia anh hận cô, có đôi lúc còn nghĩ hận đến mức phải khiến cô ÷hết mới thoả. Thế nhưng trong giây phút sinh tử anh mới nhận ra, hoá ra sáu năm nay anh hận cô là bởi cô còn sống, còn tồn tại trên cõi đời này. Nếu cô ÷hết đi, ngay cả hận cũng không còn, đó mới là thứ tuyệt vọng nhất. Anh không dám tưởng tượng ra nếu cô ÷hết... nếu cô ÷hết anh phải tiếp tục sống thế nào.

Trong giây phút ấy, anh chỉ mong có thể đem tất cả của mình để đổi lấy việc cô được sống.

Quỳnh khóc rất lâu, cô khur khur ôm chặt lấy anh như thể buông ra anh sẽ rời xa cô mất. Cô ngược lên nhìn anh, đột nhiên phát hiện trên trán anh có máu, máu chảy thành một dòng. Ban nãy do hoảng loạn cô không kịp nhìn, giờ mới thấy liền vội vã đưa tay lên hoảng hốt nói:
- Vũ, anh không sao chứ?

Dù cho Vũ đã kịp xoay ngang xe, mỗi lần lên xe đều cẩn thận thắt dây an toàn. Thế nhưng lực đâm [a], anh vẫn không thể tránh khỏi bị thương, cô còn nhận ra áo anh có vài vệt máu liền ngồi thụp xuống bó trong túi xách điện thoại rồi vội vã gọi cứu thương. Vũ vẫn không lên tiếng, anh vẫn nhìn cô trân trân. Sự hoảng loạn ấy khiến anh đã không còn nghĩ được bất cứ điều gì.

Khi Vũ được đưa vào viện, cảnh sát cũng đến hiện trường làm việc. Gã đàn ông trên chiếc xe đen kia đã [hết ngay tại chỗ, từ camera hành trình có thể nhìn thấy gã ta đi sai đường, còn đi quá tốc độ cho phép, hơn nữa trong cơ thể nồng độ cồn rất cao. Lúc xem lại camera hành trình Quỳnh mới biết Vũ đã đi theo mình một đoạn đường dài, khi thấy chiếc xe đen phóng tới, anh đã lao thẳng lên không một chút suy nghĩ nào. Cũng may Vũ không bị thương nặng, kỹ thuật lái xe cộng thêm việc anh cẩn thận thắt dây an toàn đã giúp anh xử lý được nhưng bác sĩ nói vết thương của anh cũng không quá nhẹ nên nằm viện một hai ngày để theo dõi thêm. Nghe đến đây Quỳnh mới thở phào nhẹ nhõm, cô đứng bên ngoài qua lớp cửa kính nhìn bác sĩ làm sạch vết thương, băng bó cho anh mà [đồng ngược quặn lại.

Trời lúc này đã sáng dần, Quỳnh đi xuống làm thủ tục nhập viện cho Vũ, khi lên cô vô cùng kinh ngạc khi thấy mẹ Linh và bé Min cũng từ đâu đi tới, vẻ mặt vô cùng lo lắng. Vừa nhìn thấy Quỳnh, mẹ Linh liền sốt sắng hỏi:

- Vũ sao rồi? Cậu ấy không sao chứ? Chị nghe nói cậu ấy gặp tai nạn.

Quỳnh nhìn mẹ Linh, cô cũng không hiểu sao mẹ lại ở đây, nhưng vẫn đáp lại:

- Anh ấy không sao cả, chỉ bị thương bên ngoài chút thôi, bác sĩ nói nghỉ ngơi theo dõi vài ngày là ổn. Sao chị lại ở đây?

Từ biệt phủ lên đây cũng mất mấy tiếng đồng hồ, lúc này Quỳnh mới thấy mẹ Linh thở phào một tiếng rồi nhìn Quỳnh đáp:

- Chị cho bé Min đi khám bệnh trên này, hai mẹ con đi từ nửa đêm gà gáy, nãy đi qua kia thấy cứu thương rồi nhìn thấy em rồi cả công an nữa. Hỏi mới biết hoá ra Vũ bị tai nạn. May mà không sao. Rốt cuộc làm sao mà lại bị tai nạn chứ?

Nghe mẹ Linh hỏi, Quỳnh kể lại chuyện gã đàn ông say rượu phóng với tốc độ kinh hoàng, thế nhưng mới nghe đến đây mẹ Linh đã khẽ chau mày nói:

- Tai nạn? Có thật sự là tai nạn hay không?

Quỳnh thấy mẹ Linh nói như vậy, cô hơi sững lại. Nếu không phải là tai nạn... thì là gì? Có

người muốn hại cô? Cô hỏi lại:

- Sao chị lại hỏi thế?

- Không, chị chỉ cảm thấy có gì đó không đúng lắm. Chắc em cũng không rõ, trong biệt phủ rất nhiều người chường tai gai mắt với Vũ. Năm xưa thầy mẹ cậu ấy mất không phải tự dung mà mất...

Nói đến đây, đột nhiên mợ Linh dừng lại, mợ nhìn Quỳnh có chút đề phòng rồi cười nói:

- Thôi, có nhiều chuyện không nên biết thì tốt hơn. Em cố gắng chăm sóc cho cậu ấy, cậu ấy chắc chắn sẽ tự biết cách đề phòng.

Lời nói úp mở của mợ Linh khiến Quỳnh vô cùng tò mò, trước kia chú Đông cũng nói cái "hết" của cha mẹ Vũ có khả năng liên quan đến người trong biệt phủ. Những loại người độc ác như bà Hà, Nhân, con Bích cũng đầu mòng gù máu mủ, cô cũng dần lờ mờ nhận ra không dung Vũ lại giúp cô. Cô rất muốn biết nhưng mợ Linh không muốn nói cô cũng không còn cách nào khác chỉ hỏi:

- Bé Min bị sao phải khám bệnh thế chị?

- À chị cho con bé đi khám định kỳ thôi, khám dinh dưỡng, với dạo này học nhiều quá khám xem có cận thị không?

Quỳnh nhìn bé Min, gương mặt tròn đáng yêu, nét nào ra nét đấy không kìm được mà đưa tay lên má con bé chạm rồi khen:

- Min xinh quá, lúc nào rảnh xuống nhà thím Quỳnh chơi nhé.

Không hiểu sao khi Quỳnh hành động như vậy, mợ Linh bất giác kéo con bé lại phía sau. Quỳnh nhìn lên, cô chỉ là đơn thuần khen con bé thôi, thực sự không có ý gì khác nhưng hình như mợ Linh có chút nhạy cảm rồi. Cũng đúng thôi, thời buổi bây giờ trẻ con bị bắt cóc, lạm dụng nhiều, người mẹ nào cũng đề phòng như thế cả. Cô thấy mình hơi thất lễ, khẽ buông tay cười nhẹ. Mợ Linh cũng nhận ra mình hơi đề phòng thái quá liền lên tiếng:

- Con bé trước bị cô Bích đưa đi chơi rồi bỏ bê lung tung lạc phải tìm nguyên ngày, con bé bị vài tên đàn ông xấu xa đụng chạm cơ thể, tuy chưa kịp làm gì quá nhưng có sàm sỡ lên cơ thể con bé. Thế nên chị hơi ám ảnh nên thành ra cũng không muốn con bé tiếp xúc thân mật với người khác quá. Xin lỗi em nhé, chị không cố ý.

Nghe đến đây Quỳnh bất ngờ vô cùng. Càng ngày cô càng cảm thấy sự rụt rè, cẩn trọng của mợ Linh đều có lý do đằng sau. Cô nhìn mợ Linh đáp lại:

- Không sao đâu chị, thôi chị đưa Min đi khám đi nha, em đưa anh Vũ về phòng.

- Ừ. Thế chị đi trước đây.

Lúc này Vũ cũng đã được bác sĩ đưa ra ngoài, anh không muốn nằm viện vì công ty còn rất nhiều việc. Thế nhưng bác sĩ yêu anh phải nằm ít nhất hết ngày hôm nay, sáng mai khám lại nếu ổn cả thì mới về anh cũng đành chấp nhận. Trong phòng chỉ có anh và cô, cô lấy chút

nước ấm lau người cho anh, tuy cả hai không nói câu gì với nhau, vẫn là sự trầm mặc như thường ngày nhưng anh cũng không còn bài xích cô nữa. Hoặc... anh còn chẳng buồn bài xích.

Lau xong người cho Vũ, bên ngoài Quỳnh cũng thấy chú Vũ chạy vào. Cả người chú đầy mồ hôi, bộ quần áo đêm qua gặp Quỳnh còn chưa thay, vừa thấy cô chú đã nói lớn:

- Trời ơi con bé này, mày làm chú mày lo lắng từ rạng sáng tới giờ. Mày mà làm sao chắc chú không còn mặt mũi nào mà gặp ba mày mất.

Quỳnh ngăn người nhìn chú Vũ hỏi:

- Sao chú biết cháu ở đây?

- Đang gọi cho mày nghe tiếng rầm, xong gọi mãi lại không thấy đâu nữa, sáng nay nghe tin đoạn đường gần biệt thự nhà mày tai nạn, còn đúng xe của mày, gọi cho ba mày thì nó chắc trên máy bay hay sao không được. Hỏi han bao nhiêu chỗ mới biết đưa hết vào viện này.

Chú Vũ lúc này mới nhìn sang Vũ, hôm đám cưới có gặp, chú lại hỏi:

- Thăng bé không sao chứ?

Vũ ngồi dậy, anh nhìn chú Vũ lịch sự đáp:

- Cháu không sao, ban nãy định chào chú mà chưa có cơ hội chào.

Chú Vũ nhận ra mình nói một tràng dài thì cười cười xua tay:

- Không phải khách sáo vậy đâu, đấy, con Quỳnh này phải biết trân trọng người đàn ông thế này nhé, lấy được thằng chồng đẹp trai còn tài giỏi, đã vậy còn thương mình nữa, nghe nói đêm qua xe nó đổ nếu không chắc giờ chắc mày đang nằm trong phòng cấp cứu rồi hả cháu? Chú Vũ nói chuyện tuy hơi thô, nhưng đó là sự thật. Quỳnh cũng không phải ngốc, cô không ngốc mà không nhận ra vì sao Vũ lại liều mạng cứu cô. Hận thù thì đã sao, cuối cùng cô vẫn nhận ra, là sáu năm trước, hay sáu năm sau anh vẫn quan trọng với cô như vậy. Vũ lịch sự mời chú Vũ ngồi, nhưng chú chỉ vội vàng nói:

- Chú sang gặp con bé Quỳnh có chút việc, cháu nghỉ ngơi đi cho khỏe, chú và con Quỳnh ra ngoài nói chuyện cho tiện.

Nói rồi Quỳnh và chú Vũ đi ra ngoài, cô tiện tay đóng cửa lại sau đó cùng chú Vũ đi ra xe.

Khi chỉ có hai người, chú Vũ nói:

- Chuyện gấp gấp quá, chú biết mày cần nên chú cũng không chờ thêm được. Đây là kết quả xét nghiệm ADN.

Từ lúc chú Vũ sang, Quỳnh đã biết vì sao chú đến gặp cô. Đến giờ cô vẫn chưa rõ kết quả xét nghiệm ADN của cô và Trúc. Cô bỗng có chút luống cuống, bỗng dưng cô hồi hộp vô cùng cầm phong bì mở ra cũng không nên hôn. Chú Đông thấy cô hồi hộp như vậy thì tự tay mở phong bì rồi nói:

- Sao vậy? Rốt cuộc thì hai mẫu tóc này là thế nào mà chú thấy cháu có vẻ mất bình tĩnh như vậy? Là người thân thất lạc của cháu sao?

Quỳnh không đáp, cô chỉ thở một hơi rất mạnh, chú Vũ đưa cho cô tờ giấy rồi nói:

- Hai mẫu tóc này có quan hệ huyết thống anh/chị - em.

Quỳnh nghe đến đây, tai cô bất giác ù đi, đầu óc như tối sầm lại. Trong khoảnh khắc ấy, cô cảm thấy toàn thân như nhẹ bẫng, không còn chút sức lực nào thậm chí chỉ là cái nắm tay cũng không làm được. Gương mặt cô trở nên nhợt nhạt dường như không tin nổi vào sự thật này, chú Vũ lại nói:

- Vì xét nghiệm làm gấp, nhưng độ tin cậy là 99,9%. Hai mẫu tóc này chắc chắn có quan hệ huyết thống với nhau.

Suốt hơn một năm ròng rã tìm kiếm, đôi lúc cô tưởng chừng như Diệp đã thất, đôi khi cô còn muốn buông xuôi, thế nhưng tất cả chỉ là con số không. Có lẽ không bao giờ cô có thể ngờ tới Trúc lại là Diệp, là đứa em gái tội nghiệp trải qua ngàn vạn đắng cay. Nếu như hôm qua, nếu như hôm qua cô không nghĩ ra, cứ thế đi về, có lẽ giờ đây cô vẫn đang chờ đợi tin tức của em gái trong vô vọng. Ngay cả khi cầm kết quả này lên cô vẫn không dám tin. Cứ ngỡ là một giấc mơ thôi, một giấc mơ mà cô chưa bao giờ tưởng tượng ra. Cô thấy mình gần như không thở được nữa, một nỗi đau thương, và cả một hạnh phúc dâng lên. Một năm nay Diệp đã sống thế nào, một năm nay Diệp đã ở đâu, đã phải chịu vất vả, khổ cực, cay đắng ra sao cô không tưởng tượng nổi, chỉ thấy thương xót vô cùng. Cô ôm lấy ngực trần an ninh không sao cả, là Trúc cũng được, thay tên đổi phận cũng không sao, thậm chí thay đổi cả gương mặt bên ngoài đối với cô đều không có gì là quan trọng cả, miễn là còn sống với cô đã là kỳ tích rồi. Hai mươi mấy năm nay, cô chỉ có chú Đông là người thân, lớn lên nghe chú Đông kể về mẹ và em gái, cô đã khao khát thế nào một mái ấm đầy đủ cả em và mẹ. Chỉ đáng tiếc mẹ cô đã rời bỏ chị em cô mà đi. Cuối cùng cô cũng tìm được em gái mình, tìm được người thân duy nhất còn sót lại của mình. Mũi cô cay xè, nhưng cô không khóc, cô cũng không báo tin này luôn với chú Đông. Cô biết em gái cô đã thay tên đổi phận tức là cô ấy cũng đã có kế hoạch của riêng mình. Sau ngần ấy những biến cố, cô tin Diệp sẽ đủ mạnh mẽ, đủ thông minh để trả thù. Cô sẽ cùng em gái trả lại cho đám người kia tất cả những tội ác mà họ đã gây ra.

Ngày hôm sau, sau khi thăm khám không có vấn đề gì Vũ cũng được ra viện. Vì xe của anh bị hư hỏng khá nặng nên anh để xe trên Hà Nội sửa chữa. Sau chuyện hôm qua hai người dần thu lại một chút khoảng cách, thế nhưng để nói mọi hiểu nhầm xóa bỏ thì vẫn chưa. Quỳnh lái xe đưa Vũ về biệt phủ. Lúc về đến nơi Vũ còn chẳng kịp nghỉ ngơi anh đã vội ra công ty ngay. Nghe nói Vu Quy đang ngày càng phát triển, thế nhưng có cần thiết phải lao lực quá độ như vậy không? Quỳnh không cản được Vũ, căn bản cô thấy bản thân không đủ tư cách để xen vào những chuyện của anh, thế nên dù muốn anh ở nhà nghỉ ngơi cô cũng chẳng làm được.

Sau khi Vũ đi, Quỳnh gọi con Thanh lên. Cô nhớ lại lời mẹ Linh nói hôm qua, thực ra cô cũng thấy vụ tai nạn xe này không phải là một vụ tai nạn đơn thuần. Rõ ràng cô cũng cảm nhận thấy phía sau là cả một âm mưu, không phải tự dưng đúng lúc như vậy lại có một chiếc xe điên lao tới. Đoạn đường nhà cô trước nay vô cùng vắng vẻ, lúc ấy mới bốn giờ sáng, thật khó tưởng tượng ra lại có xe nào phi với tốc độ như vậy. Thế nhưng con Thanh lại nói với cô

trong biệt phủ hôm qua con Giang và bà Hà đánh nhau, chuyện âm ỹ cả lên, ông Hoàng phải đưa con Giang ra một khách sạn ở tạm, bà Hà thì rầu rĩ khóc lóc suốt cả ngày, cô Bích bận ba đứa con nên chắc chắn chuyện tai nạn không liên quan gì đến đám người ấy. Ở dưới nhà con Hiền, con Hồng cũng gửi cho cô đoạn ghi âm, thế nhưng thực sự không có bất cứ điều gì khả nghi, con Hiền hoàn toàn không liên quan đến vụ tai nạn ấy bởi nó còn đang điên rồ điều tra về Trúc... và dặn con Hồng pha chút cay đắng vào thức ăn của Nhân không rõ với mục đích gì. Chẳng lẽ là để ăn ngon miệng hơn sao?

Như vậy có thể loại trừ hết đám người nhà họ Hồ. Nếu thế, rốt cuộc là ai? Quỳnh day day trán, theo lời mợ Linh nói, vụ tai nạn này khả năng nhắm tới Vũ. Thế nhưng sao cô lại cảm thấy lẩn tránh, cảm thấy dường như đang nhắm đến cô thì đúng hơn. Rõ ràng chiếc xe đó lao thẳng tới xe của cô, chỉ là sau đó Vũ lao lên mới khiến anh bị thương. Thế nhưng vì sao nhắm đến cô cô lại không thể nào nghĩ ra. Nếu không phải người nhà họ Hồ thì cô gây thù chuốc oán với ai chứ? Công an kết luận là một chuyện, Quỳnh gọi cho anh Phan, cô nhờ anh thuê người điều tra giúp cô về thân thế của gã đàn ông đã chết.

Sau khi gọi điện cho anh Phan, Quỳnh mệt mỏi nằm dựa vào ghế, đang nằm bên ngoài có tiếng gõ cửa. Cô vừa ra mở đã thấy con Hiền đang đứng bên ngoài. Sắc mặt nó vô cùng tiêu sụy, chỉ cần nhìn thôi Quỳnh cũng đoán nó có chuyện gì muốn nói với cô. Ngày mai chẳng phải là ngày hẹn trả tiền cho gã đàn ông được thuê để giết Diệp sao. Cô nghe con Hồng nói con Hiền đã lên tìm cô mấy vát nhưng vì Vũ bị thương, đến sáng nay nghe tin cô và Vũ về nó chờ Vũ đi mới dám lên tìm cô. Quỳnh rót hai chén trà, nở nụ cười xã giao nói:

- Sao chị không đưa Thóc lên đây chơi.

Con Hiền nhìn Quỳnh, hai tay nó có chút thừa thãi đặt chén trà xuống. Bản thân nó từ trước đến nay đều tỏ ra thanh cao, giờ đây phải đi nhờ vả người khác, còn là người nó không ưa lắm nhưng nó đã chẳng còn cách khác.

- Hôm nay chị xuống đây có chuyện này muốn nhờ em. Công ty nhà chị có chút việc, cần một số vốn đầu tư lĩnh vực khác, nghe nói Viễn Đông đang tham khảo thị trường dưới này, có thể đầu tư vào Quyết Tâm không? Quyết Tâm muốn bán khoảng mười lăm % cổ phần để đổi lấy một khoản tiền.

Quỳnh nghe đến đây, cô giả vờ ngạc nhiên hỏi:

- Bán cổ phần công ty?

- Viễn Đông đa ngành nghề, lại là tập đoàn lớn, thật sự Quyết Tâm rất muốn được hợp tác với Viễn Đông. Dù sao cũng là chị em trong nhà...

Con Hiền nói đến đây thì dừng lại, Quỳnh liền cười đáp:

- Chị có thể cho em xem thêm một số tài liệu trong một năm gần đây của Quyết Tâm được không? Nếu mua lại mười lăm phần trăm đó Viễn Đông cần bỏ ra bao nhiêu tiền?

- Bốn tỷ cho mười lăm phần trăm.

Quỳnh khẽ cười trong lòng, mặc dù Quyết Tâm trước kia là nền tảng công ty của mẹ cô. Thế nhưng mấy năm lão Thắng làm ăn thua lỗ, sau này có vực dậy được chút đến đợt này lại bắt

đầu xuống dốc. Mười lăm phần trăm con con, cả cái công ty ấy may ra chỉ đáng giá được mười lăm, hai mươi tỷ. Thế nhưng cô không thể hiện ra ngoài mà nói:

- Em cần xem thêm tài liệu của Quyết Tâm.

Con Hiền rút trong túi ra, nó đã chuẩn bị sẵn, sau khi đọc một hồi Quỳnh liền nói:

- Sáu tháng gần đây công ty liên tục lỗ, 4 tỷ cho 15% là quá cao. Viễn Đông có thể mua lại, nhưng là 3 tỷ cho 25%.

Thế này chẳng phải đang ép người quá đáng sao sao? Con Hiền nghe xong suýt chút đã đứng bật dậy. 25% chỉ đáng giá ba tỷ. Nó lắc đầu đáp:

- Không được. Dù Quyết Tâm là công ty gia đình, sáu tháng gần đây lỗ nhưng tương lai thì vẫn là công ty có triển vọng.

- Không có công ty nào có triển vọng mà lại thua lỗ liên tục như thế này cả, không riêng sáu tháng, mà em xem qua tài liệu cả một năm nay, chị xem Viễn Đông nếu muốn có thể đầu tư những công ty khác lớn hơn, 25% cho ba tỷ chỉ là con số, quan trọng là sau này nhờ có danh tiếng của Viễn Đông thì Quyết Tâm cũng sẽ được biết đến nhiều hơn.

- Nhưng con số em đưa ra quá thấp.

- Vậy thì chúng ta có thể không hợp tác! Đây là tập đoàn của ba em, làm việc trên thương trường không thể nói chỉ cần tình cảm là xong, em vẫn phải dựa trên các con số nữa.

Con Hiền nhìn Quỳnh, chung cư Nhân mua vẫn đứng tên hần ta, nó không thể bán, vay mượn ngân hàng đã quá con số có thể vay thêm. Không biết cuối cùng sau bao lâu, con Hiền cũng chỉ đành cắn răng chấp nhận con số mà Quỳnh đưa ra. Dù không muốn nó cũng đã không còn cách nào khác nữa rồi, bởi dường như nó đang bị dồn vào đường cùng không thoát ra nổi.

Khi con Hiền về đến sân nó đột nhiên sững lại khi thấy Nhân đang chở Trúc đi vào. Hai ngày nay hần ở nhà, ăn cơm do chính tay nó nấu, dù cho hần không chịu bỏ tiền ra giúp nó nhưng ít ra việc không đi gặp con đàn bà kia cũng khiến nó đỡ uất ức. Thứ cảm giác ghen tuông điên rồ khiến con Hiền mất kiểm soát. Trúc! Con đàn bà mặt dày, mày dám chơi tao? Có phải mày đánh giá tao quá thấp rồi không? Con Hiền nghiến răng ken két, ngay từ lúc mua cao trần nó đã hiểu nó sẽ không bao giờ để mất Nhân. Dù hần tệ bạc, dù hần khốn nạn, độc ác hần vẫn phải bên cạnh nó, cưới nó, làm chồng nó. Thế nên bằng mọi cách, dù là cách biến thái, bệnh hoạn nhất nó cũng không thể nào để hần tuột khỏi tay mình, dù hần có thể sẽ chẳng còn là một thằng đàn ông đúng nghĩa! Không sao cả, tình yêu có hay không không quan trọng, quan trọng hần ta bắt buộc phải là của nó.

Con Hiền nhìn Trúc, ánh mắt căm hận như ngọn lửa bùng lên. Nó hận Nhân mười thì hận Trúc đến bảy tám. Trước kia Diệp bị nó dắt mũi, chỉ cần đóng kịch nhẹ đã khiến Diệp bị Nhân đẩy sẩy thai. Nay thì sao, con đàn bà này năm lần bảy lượt khiến nó bị Nhân ghét bỏ. Dẫu sao trong thâm tâm nó vẫn thèm khát một tình yêu trọn vẹn giống trước kia Nhân dành cho nó chứ không phải chỉ là ở cạnh nhau trên danh nghĩa. Bà Hà đứng trong nhà, đang vui vẻ vì Trúc mang bao nhiêu quà đến thì liếc mắt thấy con Hiền đang dùng ánh mắt căm phẫn

nhìn về phủ lớn. Bà nom ngựa hết mắt, lại sợ Trúc để ý liền đi ra phía con Hiền nói:

- Chị không về đi, đứng đây làm gì? Trước suýt chút nữa chị phá hoại chuyện hợp tác của Hoàng Hà và Lung Linh chỉ vì ghen tuông. Lần này chị mà làm gì thì [hết] với tôi.

Con Hiền nhìn bà Hà, trước kia bà ta ngon ngọt thế nào với nó, lúc nghe tin nó mang thai con trai đã không ngần ngại ra tay hại [hết] đứa con trong bụng Diệp, vậy mà giờ đây bà ta lại tráo trở coi nó như vật cản đường. Thế nhưng giờ nó biết càng làm lớn chuyện càng thiệt thân nên giả vờ nói to:

- Mẹ! Mẹ yên tâm lần này con sẽ không làm gì đâu. Dù sao con cũng sắp thành con dâu mẹ, mẹ nói gì cũng đều phải.

Bà Hà nghe con Hiền nói, lại thấy Trúc phía trong nhà ngó ra liền rít nhỏ:

- Mẹ con cái gì? Con dâu cái gì? Chắc gì cô đã phải là con dâu tôi.

Con Hiền tức đến run người, nó nắm hai tay lại cũng cúi xuống đáp:

- Con dâu hay không mẹ tự rõ nhất. Mẹ đừng quên chúng ta trên một thuyền, chuyện mẹ hại con Diệp sảy thai, chuyện mẹ và dì Xuân tạo dựng hiện trường cho con Diệp và bác sĩ Luân để bức [hết] bà Quyết con đều có chứng cứ cả. Vinh cùng vinh, nhục cùng nhục, sống cùng sống, mà [hết] con sẽ kéo cả đám [hết] cùng.

Trước kia dù có giận thế nào con Hiền cũng chưa từng nói những lời này với bà Hà. Mắt bà Hà trợn lên, cơn đau tim quặn đến, hôm qua vừa đánh chửi nhau với con Giang, ông Hoàng đã thuê cho nó cái khách sạn khác, ông ta giờ còn ở cạnh nó không thèm về nhà. Sáng nay gặp Trúc, mới có chút niềm vui ít ỏi không ngờ con Hiền lại khiến bà tức điên lên. Bà tóm lấy con Hiền rít lên:

- Con khốn nạn này, mày nói cái gì?

- Con nói con và mẹ vinh cùng vinh, nhục cùng nhục mẹ nhỉ.

- Con ranh này, mày... mày... tao sẽ không bao giờ chấp nhận mày làm con dâu.

Con Hiền cũng không vừa đẩy bà Hà ra, không ngờ vì quá sốc bà loạng choạng ngã xuống đất, nền sân trơn trượt, tiếng ngã ầm của bà Hà khiến cả Trúc và Nhân giật bắn mình lao ra. Cả người bà Hà tím tái lại, cơn đau tim cùng với việc bị ngã khiến bà ngất lịm đi. Trúc lao đến đỡ lấy bà Hà gọi lớn:

- Bác! Bác ơi, bác có sao không? Anh Nhân, gọi cấp cứu mau lên.

Nhân vội vã gọi cứu thương, con Hiền mở to đôi mắt nhìn bà Hà. Nó cũng không ngờ chỉ một cú đẩy đã khiến bà lịm đi, chỉ nín lấy tay Nhân run rẩy nói:

- Em... em không cố ý.

Thế nhưng Nhân dường như không còn chút kiên nhẫn nào chịu đựng thêm, thậm chí trước mặt Trúc, hắn ta hất văng tay con Hiền quát:

- Cút!

Con Hiền loạng choạng, run lấy bầy, sắc mặt tái nhợt không còn giọt máu nào. Khi xe cứu thương đến bà Hà được đưa lên xe, Trúc lên xe trước, con Hiền muốn đi theo nhưng đã bị Nhân tóm cổ lại đẩy về phía vườn hoa rồi nghiêng rằng, nghiêng lợi rít lên:

- Cút cho khuất mắt! Cô mà dám vào viện tôi sẽ không còn nhân nhượng nữa đâu. Mẹ tôi có mệnh hệ gì cô sẽ [hết] với tôi.

Nói rồi hấn vội vã lên xe đi vào bệnh viện. Con Hiền đứng nhìn theo, khi xe đi khuất nó cũng ngồi sụp xuống. Thế nhưng không phải vì sợ nữa mà vì căm hận, căm hận những kẻ mà nó từng tự coi như gia đình, cứ nghĩ rằng khốn nạn thôi, chưa hết, đám người này còn là một lũ lừa đảo. Nó căm hận, căm hận đến thấu xương tủy, không riêng gã đàn ông bội bạc kia, nó nhất định phải khiến cả nhà này hiểu nó không dễ chơi như Diệp, muốn đá nó đi ư? Còn lâu. Nó nhất định phải ở đây, muốn mình nó [hết], mơ đi, hoặc cùng sống, hoặc [hết] cùng [hết]!

Chiều, khi con Hiền từ khách sạn của con Giang về cũng thấy xe của Nhân. Hấn ta đang trên phủ lớn lấy đồ. Cả ngày nay Trúc và hấn ta ở trong viện, bà Hà đã qua cơn nguy kịch nhưng phải nằm viện vài ngày. Thấy hấn, con Hiền tỏ ra bi lụy nói:

- Mẹ sao rồi anh?

Hấn nhìn Hiền, không trả lời câu hỏi ấy mà hừ lạnh:

- Cô về nhà chuẩn bị đồ, tôi cho cô một tuần ngày cút khỏi đây! Một tuần nữa mẹ tôi ra viện đừng để bà nhìn thấy cô.

- Anh nói cái gì cơ? Anh dám đuổi mẹ con tôi.

- Cô gây chuyện còn chưa đáng để đuổi sao? Tôi nói cho cô biết nếu cô không đi tôi sẽ tự tay lôi cô đi.

Nói xong không đợi con Hiền đáp hấn đã lên xe phóng vội đi. Con Hiền đứng giữa biệt phủ ngửa cổ lên trời. Đuổi tôi đi! Trừ phi tôi [hết]!

Ở trên bếp của phủ lớn con Hồng đang nấu thức ăn, từ lúc xảy ra chuyện con Giang bà Hà không thuê thêm giúp việc khác, thế nên cơm cháo trong nhà bà tự làm. Nay bà đỡ bệnh con Hồng tự nguyện xin ông Hoàng nấu luôn cho cả phủ. Lát nữa ông Hoàng từ viện về sẽ mang cơm vào cho Nhân và ông, hấn ta được nuông chiều nên hiếm khi ăn được cơm viện, còn bà Hà chưa ăn uống được gì cả nên cô Bích nấu cháo riêng cho bà. Con Hiền về nhà, lấy hộp cao trần lên rồi giục con Hồng về đi, nó sẽ tự tay đóng cơm cho ông Hoàng mang đi. Hai ngày nay Nhân ăn cơm ở nhà, nhưng lượng cao trần nó cho vào không nhiều, nó nhìn đồng thức ăn, nhớ lại những lời phũ phàng hấn ta nói, những việc hấn ta làm, lại thêm chuyện con Giang nói với nó cả ngày nay Trúc ở cạnh hấn, bà Hà tỉnh dậy là đòi gặp cô ta ngay, dường như đám người ấy đang muốn cô ta trở thành con dâu nhà họ Hồ. Con Hiền vừa cho cao trần vừa lẩm bầm trong mồm. Để xem hấn ta không còn là một thằng đàn ông thì ai sẽ chấp nhận hấn, hay chỉ có nó mà thôi?

Sáng hôm sau chú Đông cho người mang theo hợp đồng ra ký với lão Thắng. Con Hiền đọc mọi điều khoản, tất cả lợi ích đều hướng về Viễn Đông, cả những điều khoản về pháp lý, Viễn Đông vô cùng ăn chắc, hợp đồng không có chút sơ hở nào, nếu sau Quyết Tâm có phá sản thì Viễn Đông cũng không bị ảnh hưởng gì quá nhiều. Lão Thắng cảm thấy Viễn Đông này thật sự là quá ép người, nhưng chính lão cũng không thể tìm ra công ty nào mua nhanh gọn như vậy cuối cùng chỉ đành ký vào. Sau khi giao dịch xong, con Hiền theo lời hẹn mang

tiền cho gã đàn ông xăm trổ. Tất nhiên lần này nó không để sơ hở như trước nữa mà làm rất nhiều giấy tờ bắt hắt ta ký vào, xong xuôi mới giao nhận tiền.

Vốn định trở về biệt phủ, nhưng con Hiền nhận được thông tin từ tên đàn em nói rằng cả ngày hôm qua Nhân và Trúc ở cạnh nhau ở bệnh viện, tối Trúc có đi ăn cơm với anh trai rồi đêm lại về viện, cả hai người vô cùng tình tứ với nhau ở hành lang khiến con Hiền càng thêm mất lý trí. Nó cho người điều tra về Trúc, nhưng ngoài những thông tin công khai nó gần như không tra thêm được gì. Nó đi đến viện, định là chờ Nhân đi ra ngoài sẽ gặp Trúc, nó muốn lần nữa cảnh báo cô đừng bao giờ đụng đến người đàn ông của nó, nếu không hậu quả thế nào sẽ chẳng lường trước được đâu.

Thế nhưng khi vừa đến viện nó đã bắt gặp Nhân đang ngồi tựa lưng vào lòng Trúc, hắt ta cất thứ giọng thảo mai đầy tỏm lợm:

- Mấy ngày nay nhiều việc quá, anh thật sự rất mệt mỏi. Không hiểu sao cảm giác trong người như có bệnh.

Trúc ngồi cạnh hắt, thứ cảm giác kinh tởm này cô nuốt không trôi. Thế nhưng gần một năm nay cô tôi luyện được bản lĩnh của mình, dù kinh tởm hơn nữa nếu trong giới hạn cô vẫn chịu được. Qua ô cửa kính thấp thoáng bóng dáng một người đàn bà quen thuộc, cô khẽ cất lời:

- Mai kia bác đỡ, anh đi khám xem, làm việc lao lực biết đâu sinh bệnh trong người.

- Nếu anh bị bệnh gì đó, nhờ mà bệnh nặng, Trúc còn thích anh không?

- Sao anh lại nói gở như vậy, chắc cũng mệt mỏi chút thôi anh. Vả lại anh bị sao em cũng sẽ không rời xa anh đâu. Dù có bệnh nặng cỡ nào, dù có chuyện gì xảy ra em cũng sẽ ở cạnh anh. Nhưng... anh phải dứt khoát với Hiền sớm đi, em không muốn thấy mặt cô ta trong phủ nữa.

- Em yên tâm, anh sẽ đuổi cô ta đi, sớm thôi.

Con Hiền đứng bên ngoài nghe rất rõ. Nó không đi vào nữa, xách túi đi ra, cái gì mà bệnh nặng vẫn ở cạnh không rời xa? Cái gì mà đuổi nó đi? Điên rồi, lũ người này điên thật rồi. Thực ra con Hiền cũng biết nếu không phải là Trúc thì cũng sẽ có con đàn bà khác, nhưng nó căm ghét Trúc vì nó nhận ra cô ta khác với những con đàn bà khác, cô ta có tính toán, mưu mô và cố tình chơi đùa nó, dường như cô ta đang thách thức nó xem cô ta và nó ai sẽ có được Nhân. Về phủ, con Hiền gọi điện cho đàn em. Để xem ai đấu được với ai? Chị gái nuôi nó còn dám giết, một con nhãi ranh như Trúc là gì mà dám đấu với nó?

Buổi tối, sau một ngày ở viện đầy mệt mỏi, lúc nào cũng phải trưng ra bộ mặt giả tạo tươi cười với đám người nhà họ Hồ, Trúc cũng xuống bãi đỗ xe lái xe thẳng về khách sạn. Hôm nay nhân lúc bà Hà nằm viện, ba hợp đồng cuối cùng cô đã mang cho Nhân ký. Hắt còn chẳng thèm đọc chỉ vội ký xoẹt vào rồi đóng dấu. Thực ra giấy tờ, tài liệu gần đây hắt đã chẳng thèm đọc, hoặc có đọc cũng đọc qua qua. Thế nên hắt dường như không để ý lắm hợp đồng có những gì, chỉ nghe cô nói đến lợi ích thì hoàn toàn tin tưởng. Về đến khách sạn cô không vội đi tắm mà đeo tai nghe lên nằm xuống giường lạng lẹ nhìn ra ngoài đường, sắc mặt đầy lạnh lùng. Nằm một lúc Trúc cũng đứng dậy mở tủ lấy quần áo còn cầm điện thoại

bật nhạc sau đó đi tắm. Tiếng nước xả rào rào, hơi nước ẩm áp khiến cô thấy dễ chịu hơn, cô tắm rất lâu, như muốn kì cọ thứ gì đó nhóp nhép bấn thủ trên cơ thể. Tắm xong cô lấy khăn lau người, mặc bộ quần áo rồi đi ra ngoài. Thế nhưng vừa ra đến cửa đột nhiên một bóng đen lao đến, Trúc chưa kịp phản ứng đã thấy một lực đập rất mạnh lên cổ cô, cả người cô trong giây lát lịm đi, chỉ kịp nghe tiếng một gã đàn ông cất lên:

- Đem nó đi!